

Woorden

Ik kenmerk mijn werk als een spel met de tijd. De tijd geeft geschiedenis en dat geeft op zijn beurt een rijkdom aan ervaring, slijtage en mogelijk littekens, die een verhaal kunnen weerspiegelen. De tijd als spel geeft een knipoog naar woordspelingen als “vers van het mes en toch antiek. Time heals all wounds. Tegelijk realiseer ik me dat deze cultuur de tijd heel duur heeft gemaakt. Dat maakt snelheid en snelheid is de speedboat die over de oppervlaktespanning van water heen ketst. Maakt dat ook oppervlakkig? In de trein kun je met een bloedgang over het landschap heen scheuren, terwijl je stilzit en uit het raam de animatiefilm langs ziet komen. Wat nu polder is was ooit moeras. Wat een verschil in beleving moet dat zijn. Vroeger een reis door het moeras, of nu een met de trein door de polder. De producten van de tijd van toen, versiert met de sporen van de tijd, prikkelen mijn fantasie om daar iets mee te doen, iets van te vervaardigen, Waardoor beleving een tijdsverdichting kan worden. De compacte tijd, door oud en gesloopt materiaal de eer te geven een nieuw leven te beginnen ,waarbij het in zijn expressie een nieuw verhaal kan vertellen in een oude sfeer. Romantiek, maar als de room eraf is hou je antiek over. Vergankelijkheid geeft de zoete pijn van afscheid, die zich niet voltrekt, omdat het materiaal ook mij kan overleven. De tijd heeft de rente uitgevonden, iets wat in sommige religies verboden is. Daar mag de tijd niet geëxploiteerd worden. In onze cultuur is dat een vergane wijsheid.

Francis ten Hove